

פרשת נשא

חטפים

בלשון **ברכה**, כשהריש חטופה²⁶³ אז אם הטעם בבית הרי שיבוא הריש ללא פתח כמו "וַיִּתְּבַרְכוּ בּוֹ" (תהלים עב,יז), ואם הטעם בכף כמו "וַאֲבָרְכֶה מִבְּרַכֶּיךָ" (בראשית יב,ג) לרוב הספרדים גם ריש זו באה בשוא לבד. אמנם יש אומרים שבאה בשוא-פתח (חטף-פתח). גם בלשון אכילה כמו "בַּעֲצָבוֹן תֹּאכְלֶנָּה" (בראשית ג,יז) הם אומרים תֹּאכְלֶנָּה כשהכף בשוא-פתח. וכן אם יבוא שוא באות הראשונה מן הדומות כגון "הַמַּאֲרָרִים" (במדבר ה,יח) הם אומרים המַאֲרָרִים בשוא-פתח²⁶⁴. הרבה סידורים וחומשים ובהם גם תנ"ך קורן הלכו בדרך המנקדים בחטף-פתח ובאמת מנהג רוב הספרדים להשמיט את הפתח ולקרוא בשוא לבדו. וסימן המקובל לדבר מזקני הדורות שעברו, מסר הרה"ג הרב יוסף עזרא זליכה שליט"א "אֲבָר וּשְׁבַר בְּרִיחִיה" (איכה ב,ט) דהיינו שבלשון אכילה, **ברכה** ואותיות הדומות (ר"ת **אבד**) יש ל**שב**ר ולהשמיט את הפתח הדומה ל**בריח** ולקרוא יברכך ולא יברכך, המַאֲרָרִים ולא המַאֲרָרִים, צָלְלוּ ולא צָלְלוּ, וכן על זה הדרך²⁶⁵. במקומות אחרים בהם מופיע חטף-פתח כגון "יַעֲשֶׂה" (וה"ה לכל אחה"ע החטופות), "וְשָׁמַע" (דניאל ט,יח, סליחות שני וחמישי), "וַיִּזְהַב" (בראשית ב,יב), "וְשָׂדֶה", "יִצְחָק לִי" (בראשית כא,ו) וכיוצ"ב (אע"פ שאינם מאחה"ע) יש להשאיר את החטף-פתח על מכונו.

²⁶³ בשוא נע או בחטפים.

²⁶⁴ וכ"ה עפ"ר בכתר אר"צ ובתנ"ך קורן, מ"מ רוב העולם קוראים את האות הראשונה מן הדומות בשוא נע.

²⁶⁵ אלא שיש לדון האם שוא זה הוא שוא נע כדון האותיות הדומות או שוא נח אם יבואו לאחר תנועה קטנה, עיין מנחת-שי בראשית יב,ג, ובמאמר על הפרשה הבאה.